

Arrest

nr. 309 978 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat K. GOVAERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 10 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 2 juni 2023 en op 11 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), telkens in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 24 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Op 2 juni 2023 werd u gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 1) van 09u08 tot 11u10. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat Mter B, loco Mter G, was aanwezig vanaf 09u21 tot en met het einde van het persoonlijk onderhoud. Op 11 juli

2023 werd u gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 2) van 08u38 tot 12u14. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat Mter L, loco Mter G, was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Qasabey, ook gekend als de eerste gemeente van de stad Jalalabad, district Behsud, provincie Nangarhar. U heeft de Pashtoun-etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent getrouwd en heeft twee zonen. Uw vader en uw broer Javid werden meegenomen door de taliban en zijn momenteel vermist. Uw oudste broer A. A. is tevens vermist. De rest van uw familie bevindt zich momenteel in Che Gana, Kabul.

Uw vier maternale ooms waren allen reeds lange tijd lid van de taliban. Uw oudste maternale oom, M. I., was zelfs een commandant bij de taliban. Ze woonden in het district Surkhrod, in de dorpen Fatehabad en Shamshah Pur. U had nooit contact met uw maternale ooms, zijzelf hadden enkel contact met uw moeder.

Uw oudste broer A. A. werkte al sinds de regeerperiode van president Karzai bij USAID als manager assistent.

In december van het jaar 2018 begon u te werken als supervisor voor het logistiek bedrijf '(...)'. Dit bedrijf had een contract met het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en was belast met de taak om een politieacademie te voorzien van allerlei benodigdheden en diensten. Het ging meer bepaald om de politieacademie 'General Zerewar Zahed', ook bekend onder de naam 'Rodad'. Deze politieacademie was gesitueerd vóór Police City en de stad Rasi Amalachan, in Rodad district. Dichtbij de academie bevond zich tevens Kabulkamp. Het bedrijf '(...)' moest de politieacademie voorzien van loodgieters, verwarming, airconditioning, een middel tegen muggen, en een watersysteem. U werkte vanuit de politieacademie en was verantwoordelijk voor het management, u superviseerde twaalf mensen. Zo maakte u de plannings op, u controleerde het watersysteem, en als een soldaat iets nodig had, ging u met die persoon naar het magazijn om hem dit te geven. Aan het einde van elke week en elke maand stuurde u de rapporten, de plannings, en de aanwezigheidsattesten door naar het hoofdkantoor in Sha Shahid, te Kabul. Nadat u een jaar op de politieacademie had gewerkt, liep het contract met de politieacademie af, en werden u en uw team naar het politiehoofdkwartier gestuurd, om daar dezelfde taken uit te voeren. Dit politiehoofdkwartier bevond zich in de stad Jalalabad, vlakbij het Gezondheidsdepartement.

Toen u een maand werkzaam was in het bedrijf, belde uw maternale oom Mohammad Ibrahim naar uw moeder en zei haar dat de taliban afwisten van uw job en dat u hem moest bellen. U nam dit echter niet serieus. Tien tot vijftien dagen later werd u zelf door hem gebeld. Hij zei tegen u dat de taliban alles over u wisten, dat ze wisten dat u samenwerkte met de overheid en dat u zichzelf niet kon verbergen en met hen moest samenwerken. U zei dat u een beslissing zou nemen en hing toen op. Hierna veranderde u uw simkaart, alsook die van uw moeder. Tien tot vijftien dagen na dit eerste telefoontje, belde uw oom u echter opnieuw op met dezelfde boodschap. Twee of drie dagen na dat telefoontje, besprak u dit met de verantwoordelijke van het politiebureau in uw wijk, Panchiri. Hij zei dat uw maternale ooms ergens anders woonden en dat zij niet naar daar mochten gaan of hen mochten oppakken. Hij gaf evenwel ook zijn telefoonnummer en zei dat, als u hen in de stad zou zien, u hem altijd mocht bellen. Een paar dagen later besprak u de zaak tevens met de commandant van de politieacademie waar u werkte, Mofad Ghan Alisem. Hij zei u dat u bij hen werkte en dus veilig was.

Op 13 of 14 maart ontving u een dreigbrief van de taliban, die was achtergelaten bij de moellah van de moskee. In de brief stond dat u het Islamitisch Emiraat moest helpen en met hen moest samenwerken.

Twee of drie dagen na het ontvangen van de dreigbrief besprak u de zaak met Akmal, een goede kennis van u die werkte voor de Nationale Veiligheidsdienst. Hij organiseerde een meeting voor u met zijn superieur, die plaatsvond drie of vier dagen later, rond 20 of 25 maart. Jullie ontmoetten elkaar in een auto ter hoogte van Daram Shaushak, in de stad Jalalabad. Akmal was ook aanwezig, alsook een collega van hen. De superieur van Akmal zei u dat de Nationale Veiligheidsdienst niet naar de regio van uw maternale oom kon gaan omdat dit gebied onder de controle van de taliban stond, maar dat u iets moest doen zodat uw oom hun kant zou uitkomen. U moest zeggen dat u met de taliban wilde samenwerken maar dat u niet tot bij hem kon komen omdat er onderweg Daesh en dieven waren. Indien uw oom dan akkoord zou gaan en naar uw regio zou komen, zouden zij u volgen en hem zo oppakken.

Uw oom belde u in april op. U zei hem dat u niet met het ongelovige regime wilde samenwerken en dat u had besloten om met de taliban samen te werken. In een tweede gesprek bespraken jullie hetzelfde. Toen uw oom u een derde keer belde, ergens na 15 april, zei hij u om hem diezelfde dag te ontmoeten op een plaats genaamd Shana Sir Agha Ghondai. U belde hierop Akmal en vertelde hem hoe u met uw oom had afgesproken. Die zei u om klaar te staan. Ze zouden u vanaf Mustofiyat Chok, dat op de weg lag, volgen. U nam een riksja naar de ontmoetingsplek, en wanneer u langs Mustofiyat Chok passeerde, gaf u een teken en hierna volgden ze u in twee auto's, type Corola.

Toen u net uit de riksja was gestapt op de ontmoetingsplek, kwamen de twee wagens met een hoge snelheid aangereden. Uw maternale oom zat met twee collega's van hem in het veld te wachten. Ze hadden hun auto geparkeerd aan de dichts bijzijnde brug. De mensen van de Nationale Veiligheidsdienst, waaronder Akmal, stapten uit en begonnen in de lucht te schieten. Hierna arresteerden ze hen. Hierna zei Akmal u dat u mocht

gaan. U ging hierop terug naar huis. Tot op vandaag weet u niet wat er met uw maternale oom nog is gebeurd.

Twee of drie maanden na dit incident kreeg u een telefoontje van de oudste zoon van uw maternale oom, H. Hij zei dat ze wisten hoe u alles had gepland en uitgevoerd en dat u moest wachten op de dag van de afrekening. Ongeveer twintig dagen later belde hij opnieuw. Ongeveer een maand later belde hij nogmaals. Hierna bleef hij u bellen, telkens met onbekende nummers, tot aan uw vertrek uit Afghanistan, maar u nam nooit meer op.

U stopte met werken op 25 april 2021 omdat uw contract afliep. Op 10 augustus 2021 vertrok u thuis. U ging naar Kabul en van Kabul naar Nimroz. U verliet Afghanistan op 20 augustus 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 9 februari 2022 aankwam, en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na de machtsovername door de taliban verhuisde uw familie naar Naranj Bagh, waar ze negen tot tien maanden bleven. Ongeveer tien tot elf maanden geleden verhuisden ze naar Che Gana, in Kabul. De zoon van uw maternale oom, H, ontdekte echter hun adres en in maart 2023 ontving uw familie een bedreiging. Hij kwam bij hen thuis langs en zei hen dat ze u moesten vinden en naar de taliban moesten brengen. Drie of vier dagen later werden uw vader en uw broer J. meegenomen door de taliban. Noch u, noch uw familie weten waar ze op dit moment zijn.

Uw oudste broer verdween na de machtsovername door de taliban. U sprak hem voor het laatst toen u in Nimroz was. Hij bevond zich toen ook in Nimroz en wilde tevens Afghanistan verlaten. Jullie hadden echter andere smokkelaars, en u slaagde erin te vertrekken en ging alleen verder. Momenteel is uw broer vermist.

Ter staving van uw verzoek legt u uw 'taskara' (=Afghaans identiteitsdocument) neer, alsook een kopie van de elektronische taskara van uw vader, en van de taskara van uw oudste broer A. A.. Verder legt u een badge neer van de Zerewar Zahed politieacademie. Ook legt u een badge neer van het bedrijf '(...)', het bedrijf waarvoor u werkte. U legt een certificaat neer in verband met uw werk bij de politieacademie, dat werd gegeven door (...), de eigenaar van het bedrijf '(...)'. Daarnaast legt u een ander certificaat neer in verband met uw werk bij het politiehooftkwartier, opnieuw uitgegeven door (...). U legt een waarderingsbrief neer, gegeven door de commandant van de politieacademie, Mofat Ghan Halim Zei. Ook legt u een certificaat neer van uw opleiding 'Computerwetenschappen', die u volgde aan de Khurasan universiteit. U legt tevens een transcript neer van deze opleiding, met uw behaalde cijfers. U legt een kopie neer van uw bankkaart, alsook een kopie van de dreigbrief van de taliban in uw hoofde. U legt een document neer in verband met een job die u hier in België deed tot 12 mei 2023. Daarnaast legt u de kopieën neer van twee documenten van het werk van uw broer A. A. bij USAID. U legt foto's neer van u tijdens uw werk op het politiehooftkwartier, en op de politieacademie. U legt een foto van uzelf neer, genomen tijdens een vergadering op de politieacademie. Ook legt u enkele foto's neer van uw broer A. A. tijdens diens werkzaamheden, alsook twee foto's van hem in Kabul, en een foto van tijdens diens huwelijk, waar u ook opstaat. Tenslotte legt u een video neer, alsook enkele screenshots hiervan, van het moment waarop de taliban uw vader en uw broer J. meenamen.

Op 26 juli 2023 werden er opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn ontstaan omtrent uw beweerde identiteit. In Bulgarije en Oostenrijk werden immers reeds uw vingerafdrukken afgenomen, en bent u er gekend onder een andere identiteit (zie DVZ-dossier). In Bulgarije en Oostenrijk bent u immers gekend als "J K A, geboren op 1 januari 1994" (DVZ-dossier). In België daarentegen bent u gekend als "J K Q, geboren op 1 januari 1992". Doordat u er niet voor terugdeinst om uiteenlopende en dus valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit en persoonsgegevens, moeten uw verklaringen reeds bij voorbaat met enige terughoudendheid worden bekeken. Dat u zich, van land tot land, onder een andere naam (en andere geboortegegevens) presenteert teneinde internationale bescherming te verkrijgen, wijst heel duidelijk op de intentie om de Europese asielinstanties te misleiden. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van (het vervolg van) uw verklaringen.

Inzake uw vluchtmotieven verklaart u dat uw oudste maternale oom M. I. een commandant was bij de taliban (CGVS 2, p. 5) en dat u zelf in december 2018 begon te werken als supervisor bij het logistiek bedrijf "(...)" (CGVS 1, p. 7). U werkte eerst op de politieacademie en later op het politiehooftkwartier (CGVS 1, p. 7 & 9). De problemen die u vervolgens zou hebben gekend, kunnen niet worden geloofd. Dit om volgende redenen.

Nadat u een maand aan het werk was, belde uw maternale oom M. I. uw moeder en zei haar dat de taliban op de hoogte waren van uw job en dat u hem moest contacteren (CGVS 2, p. 3). U nam dit echter niet serieus (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 3). Het is bevreemdend dat u een telefoontje van een volgens u redelijk machtig taliban-lid, zomaar in de wind zou slaan en niet ernstig zou nemen, noch gealarmeerd zou zijn (CGVS 2, p. 5). Gevraagd waarom u het niet serieus nam, antwoordt u dat u niet dacht dat uw oom zo serieus was, en dat u ook zeker was dat hij niet naar u kon komen aangezien uw regio onder de controle van de overheid stond (CGVS 2, p. 6-7; CGVS 1, p. 7). Dit zijn echter geen afdoende argumenten om het telefoontje van uw oom/ taliban-lid zomaar in de wind te slaan.

Na twee telefoontjes van diezelfde oom, ontving u in maart 2019 een dreigbrief van de taliban, die aan u was gegeven via de moellah van de moskee (CGVS 2, p. 9). Dat ze eerst tweemaal zouden bellen, en dan nog een dreigbrief zouden sturen, getuigt van vrij veel geduld, hetgeen niet strookt met de reputatie van de taliban als meest beruchte terroristische organisatie, die doorgaans nogal doortastend te werk gaat. Bovendien is het niet logisch dat de taliban zo omslachtig te werk zouden gaan en de dreigbrief aan de moellah van de moskee zouden geven, in plaats van deze rechtstreeks aan u te bezorgen. Gevraagd waarom ze dit deden, stelt u simpelweg dat het hun manier van werken was om dreigbrieven te geven aan de imam of de moellah van de moskee, en dat ze ook wilden dat iedereen wist dat u bedreigd werd (CGVS 2, p. 9). Bovendien konden ze de brief niet vlak voor uw huis gooien omdat ze niet achter de poort van de 'Qala' konden komen, en dus konden ze op die manier niet zeker zijn dat u de brief zou ontvangen (CGVS 2, p. 9). Deze argumenten zijn echter geenszins aannemelijk. Het is niet logisch dat de taliban via zo'n omweg zouden werken, simpelweg omdat ze wilden dat iedereen op de hoogte zou zijn van de bedreiging. Zo is het niet duidelijk waarom ook anderen op de hoogte zouden moeten zijn van de bedreiging aan uw adres. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban zich zouden laten tegenhouden door een simpele poort indien ze u daadwerkelijk wilden bereiken en/of bedreigen. Indien de taliban het werkelijk op u hadden gemunt is het geheel onlogisch dat ze via omwegen en/of tussenpersonen te werk zouden gaan in plaats van u rechtstreeks aan te spreken en/of te interpellieren. Deze door u geschetste gang van zaken is wel zeer vrijblijvend en dus volstrekt onaannemelijk.

U verklaart verder dat u, twee of drie dagen na ontvangst van de dreigbrief, met Akmal sprak, die werkzaam was bij de Nationale Veiligheidsdienst en u ertoe trachtte te overhalen uw oom in een hinderlaag te lokken (CGVS 2, p. 10). Evenwel heeft u amper informatie over diens werkzaamheden. Zo kan u niet zeggen hoelang hij al bij die dienst werkte (CGVS, p. 11). U weet niet wat zijn functie precies inhield, het enige dat u weet te zeggen is dat hij een soort agent was die achter verdachte personen aanliep (CGVS 2, p. 10). U weet verder niet waar binnen welke geografische regio hij werkte, noch wie zijn superieur was (CGVS, p. 10). Ook kan u niet zeggen in welk departement/afdeling/unit hij werkt (CGVS 2, p. 11). Uw beperkte kennis omtrent deze tewerkstelling maakt dat het CGVS hieraan geen geloof kan hechten.

Verder stelt u dat Akmal drie of vier dagen later een meeting organiseerde met zijn overste (CGVS 2, p. 10). Bevreemdend is dat u nog niet eens de naam kan zeggen van deze persoon, noch wat zijn functie exact was of in welk departement/afdeling hij werkte. U weet enkel dat hij de superieur was van Akmal (CGVS, p. 11). Het is merkwaardig dat u zou samenwerken met iemand, en zo'n riskante onderneming zou aanvangen, zonder goed en wel te weten wie deze persoon was of tot hoever diens macht reikte, en/of hij al dan niet betrouwbaar was. Dat u hier niet beter van op de hoogte bent, u zelf hierover niet beter heeft geïnformeerd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dient te worden opgemerkt dat het tevens bevreemdend is dat de Nationale Veiligheidsdienst zich zou bezighouden met een dergelijke zaak, te meer gelet op uw verklaring dat zowel de verantwoordelijke van het politiebureau in uw wijk, als de commandant van de politieacademie, niets hadden ondernomen (CGVS 2, p. 8-9). Waarom dan ineens de Nationale Veiligheidsdienst hierin toch interesse betoonde, is evenmin duidelijk.

Wat vervolgens de effectieve ontmoeting met uw oom en diens arrestatie betreffen, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent vaag en incoherent zijn. Het enige dat u had afgesproken met Akmals superieur was dat u uw oom moest overtuigen om naar uw regio te komen om u op te halen, en dat de mensen van de Nationale Veiligheidsdienst u dan zouden volgen om zo uw oom te kunnen arresteren (CGVS 2, p. 11). Meer concrete instructies kreeg u niet (CGVS 2, p. 12). Het is bevreemdend dat u met zo'n vaag plan zou instemmen, gelet op het risico in uw hoofde mocht er iets fout gaan. Tevens merkwaardig is dat u niet weet wie van de Nationale Veiligheidsdienst er allemaal aan de operatie deelnam, zelfs niet met hoeveel ze waren (CGVS, p. 13). Evenmin kan u zeggen of uw oom en de mensen die met hem waren meegekomen, al dan niet gewapend waren (CGVS 2, p. 13). Dit is echter bezwaarlijk een detail te noemen. Minstens, vanuit uw eigen job, zou u voor zoiets alert en opmerkzaam moeten zijn. Gevraagd of er iemand gewond geraakte tijdens het incident, antwoordt u dat u denkt van niet (CGVS 2, p. 14). U weet echter niet hoe vaak er geschoten werd door de mensen van de Nationale Veiligheidsdienst (CGVS 2, p. 14). Dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat de politieverantwoordelijke van uw wijk, alsook de commandant van de politieacademie, niet op de hoogte waren van uw plan (CGVS 2, p. 14). Ook uw familie wist van niks. U vertelde er niemand iets over, omdat de mensen van de Nationale Veiligheidsdienst u hadden gezegd dat u dit niet mocht doen (CGVS 2, p. 14). Het is merkwaardig dat u niet eens uw eigen familie zou inlichten over het plan, aangezien zij kop van jut konden zijn, zowel bij het slagen als bij het falen van het plan.

U verklaart dat u vertrok op het moment dat uw oom en de anderen werden opgepakt en in de handboeien werden geslagen (CGVS 2, p. 15). U heeft niet gezien hoe ze werden meegenomen of naar waar ze werden gebracht (CGVS 2, p. 15). Sterker nog, u verklaart dat u tot op heden niet weet wat er met uw oom nadien is gebeurd (CGVS 2, p. 15). Gevraagd of u dit later niet aan Akmal vroeg, antwoordt u dat u het wel aan hem heeft gevraagd maar dat hij het zelf niet wist omdat een andere afdeling hiervoor verantwoordelijk was (CGVS 2, p. 15). Gesteld dat hij er toch bij was toen ze werden opgepakt en toch moet geweten hebben naar waar ze werden gebracht, stelt u dat hij dit niet vertelde en u zei dat u niks mocht vragen (CGVS 2, p. 15). Dit is niet serieus. Het is immers geheel ongeloofwaardig dat u niks van informatie zou bezitten over het lot van uw oom, of op zijn minst over de plaats waar hij die dag naartoe werd gebracht. Dat Akmal überhaupt van niks zou weten en/of u totaal in het ongewisse zou laten, kan niet worden geloofd. Ook al kan in dergelijke zaken enige discretie en vertrouwelijkheid worden aangenomen, dan nog is het niet plausibel dat u in dit verband niks meer zou hebben vernomen en/of zelfs gene enkele aanwijzing zou hebben gekregen. Uw gebrek aan kennis hieromtrent ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Na deze gebeurtenissen verklaart u dat u gewoon terug ging werken (CGVS 2, p. 15). Uw gedrag is in dit opzicht weinig voorzichtig, en strookt niet met uw beweerde vrees. Minstens kan worden verondersteld dat u toch enige voorzorgmaatregelen zou hebben genomen. U verklaart dat u twee of drie maanden na het incident met uw oom, werd opgebeld en bedreigd door diens oudste zoon, Hejerat (CGVS 2, p. 5 & 15). Drie keer nam u op en luisterde u naar hem, daarna nam u de onbekende nummers waarmee hij u belde niet meer op (CGVS 2, p. 16). U zei dit tegen niemand en ondernam verder ook niets, wat op zich al opmerkelijk is (CGVS 2, p. 15 & 16). U kreeg telefoontjes tot aan uw vertrek uit Afghanistan, maar na de laatste keer dat u hem sprak in 2019, sprak u nooit meer met hem (CGVS 2, p. 16). Ondanks het veelvoud aan telefoontjes en bedreigingen vanwege uw neef, bleef het daarbij en werd u verder op geen enkele manier verontrust door hem of andere taliban, iets wat andermaal zeer merkwaardig is, mocht men u er effectief hebben van verdacht de hand te hebben gehad in de arrestatie van uw oom. Ook uw andere maternale ooms sprak u niet meer, noch interpelleerden u (CGVS 2, p. 17). U verliet Afghanistan echter pas op 20 augustus 2021 (CGVS 1, p. 6). Dit betekent dat u nog geruime tijd (nl. maar liefst anderhalf jaar tot 2 jaar lang) in Afghanistan verbleven hebt, zonder er problemen te kennen, afgezien van enkele telefoontjes van onbekende nummers die een geheel vrijblijvend karakter hadden. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees, te meer u tevens bleef werken voor de overheid, tot 25 april 2021, zonder hierbij ooit te zijn lastig gevallen en/of de nood te hebben gevoeld uzelf in veiligheid te moeten brengen (CGVS 2, p. 16).

U verklaart dat uw neef H, ondertussen talibancommandant, in maart 2023 langs het huis van uw familie kwam en zei dat ze u moesten vinden en aan hen overleveren (CGVS 2, p. 17). Vier dagen later werden uw vader en uw broer J. thuis meegenomen (CGVS 2, p. 17). U en uw familie weten niet waar ze zijn (CGVS 2, p. 18). Er dienen vraagtekens te worden geplaatst bij de verdwijning van uw vader en uw broer J. Enerzijds is het bevreemdend dat dit gebeurde zolang nadat u Afghanistan reeds verlaten had. De laatste keer dat u uw neef sprak was immers in 2019, terwijl deze feiten dateren van vier jaar later. Dat uw neef zo lang zou hebben gewacht om iets tegen u of tegen uw familie te ondernemen is opnieuw niet aannemelijk in de context van uw relaas. Zelfs aangenomen dat uw neef wachtte tot op het moment dat de taliban opnieuw de macht hadden, dan nog had hij al veel eerder actie tegen jullie kunnen ondernemen, wat evenmin is gebeurd. Het CGVS heeft dan ook grote twijfels aangaande de zogenaamde verdwijning van uw vader en broer.

De door u aangehaalde vermissing, anderzijds, van uw oudste broer A A staat los van het door u voorgehouden vluchtrelaas, zo bevestigt u zelf (CGVS 2, p. 19). Hij leefde en werkte volgens u immers in Kabul en kwam nooit naar huis (CGVS 2, p. 18). U heeft bovendien geen informatie over diens tewerkstelling bij overheidsorganisaties, noch over diens verdwijning (CGVS 2, p. 18-19). Uw beperkte kennis, alsook het gebrek aan een verband tussen uw problemen en de door u beweerde problemen van uw broer, maken dat dit niet kan bijdragen ter staving van uw asielrelaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Gelet op de vaststelling dat u niet de waarheid heeft verteld over uw preciese identiteit, zoals uw juiste en volledige naam en geboortedatum, kan aan de door u neergelegde 'taskara' geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de andere twee taskara's toont u in dezer ook niet aan dat deze stukken, overigens kopieën en geen originelen, effectief aan familieleden van u toebehoren aangezien er geen familiaal verband wordt aangetoond. Wat betreft de werkdocumenten (de badge, de certificaten en de waarderingsbrief) dient te worden opgemerkt dat deze slechts weinig waarde hebben aangezien uw identiteit niet is aangetoond, zelfs in twijfel wordt getrokken, gelet op uw uiteenlopende verklaringen in dezer. Eenzelfde opmerking geldt voor het certificaat van uw opleiding (met transcript). Wat betreft de neergelegde foto's van u tijdens uw werk bij het politiehoofdkwartier, en bij de politieacademie, alsook voor de foto van u tijdens de vergadering in de politieacademie, kan enkel worden meegegeven dat dat de bewijswaarde van foto's überhaupt zeer beperkt tot nihil is, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan. Het is immers geenszins duidelijk waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen deze zijn genomen. U bent te zien met andere personen op een bureau, maar wat u daar doet, al dan niet beroepshalve, is evenmin duidelijk. De kopie van een bankkaart, zelfs aangenomen dat het de uwe is, is niet relevant in het licht van uw asielrelaas.

Hetzelfde geldt voor het document in verband met uw vorige tewerkstelling hier in België. Wat betreft de kopie van de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. De dreigbrief betreft daarenboven een bijna volledig met de hand geschreven stuk dat door eenieder kan zijn opgesteld. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Hetzelfde geldt voor de kopieën van de beweerde werkdocumenten van uw oudste broer A A. Wat de beweerde foto's van uw broer betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben in het licht van uw asielaanvraag gezien hieruit geenszins kan worden afgeleid dat het effectief uw broer betreft, laat staan welke tewerkstellingen deze al dan niet heeft gehad. De foto van diens huwelijk waar u ook op te zien bent, bewijst ook niet noodzakelijk de familieband tussen jullie beiden. Hetzelfde geldt voor de video en de screenshots ervan, waarvan u beweert dat deze de ontvoering van uw vader en uw broer J. betreft. Deze video van 1 minuut en 36 seconden, toont een steegje waar twee mensen staan met doeken rond hun hoofd, bij wat lijkt op een ingang gemaakt uit doeken. Er komen andere personen naar buiten vanachter de doeken, waaronder een oudere man en een jongere man, alsook vier kinderen. De oudere man en de twee gesluierde mannen lijken te praten, en na een tijdje gaan alle mensen naar binnen achter de doeken. De camera draait op dat moment even weg. Een paar seconden later komen de twee gemaskerde mannen terug naar buiten, samen met de oudere en de jongere man. Op dat moment is zichtbaar dat één van de gemaskerde mannen een wapen draagt. Ze wandelen weg, en enkele kinderen lopen hen na vanop een afstand. Ook bij deze video kan niet worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze video werd gemaakt, noch door wie, en in welke omstandigheden, al dan niet in scène gezet. Ook kan geenszins een familieband of lidmaatschap bij de Taliban worden aangetoond van de gefilmde personen. Bovendien doen de omstandigheden waarin de video zou zijn gemaakt, de wenkbrauwen fronsen. U beweert immers dat het uw neefje was die het filmde. Het is niet aannemelijk dat uw neefje een dergelijk ingrijpende gebeurtenis op dat moment simpelweg zou (kunnen) filmen en dan naar u zou doorsturen (CGVS 2, p. 21).

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen tenslotte een beperkt aantal verduidelijkingen en gaan niet over de kern van het relaas. Ze kunnen bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qasabey of de eerste commune van de stad Jalalabad, Beisud, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 3 juni 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024 ;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024.

Op 12 juni 2024 heeft verzoeker ter terechtzitting volgende stukken voorgelegd:

- een medisch attest van dr. J. P. H. van 7 juni 2024;
- een attest van de verpleegkundige V.L. van de dienst VRGT, van 6 juni 2024.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt dat ten onrechte wordt geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Hij betoogt dat er onvoldoende rekening is gehouden met alle omstandigheden van de zaak.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat er weliswaar een sterke afname lijkt van het conflict-gerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van de terugtrekking van de buitenlandse troepen doch dat de situatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft en de CGVS een zorgvuldiger en uitvoeriger onderzoek dient te doen. Verzoeker verwijst vervolgens naar het advies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan algemeen extreem problematisch is en dat het grensgebied met Pakistan extreem gevaarlijk is doordat er verschillende terroristische organisaties actief zijn in dit gebied. Sinds de machtsovername door de taliban zijn er verschillende aanslagen gepleegd door ISKP, vooral in het oosten van Afghanistan, alwaar verzoeker van afkomstig is. De taliban plegen geen aanslagen meer maar dagelijks vinden er ontvoeringen en moorden plaats, gepleegd door hen. Verzoeker wijst er tevens op dat er heden weinig betrouwbare informatie over Afghanistan beschikbaar is, hetgeen overigens wordt bevestigd door de CGVS in de bestreden beslissing. De informatie die wél beschikbaar is stemt niet overeen met de werkelijkheid, volgens verzoeker. Verzoeker betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie niet zou veroorzaakt zijn door de taliban, een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Door de machtsovername hebben de humanitaire organisaties zich teruggetrokken, hetgeen de instorting van de voedselvoorziening en medische voorzieningen tot gevolg heeft. Verzoeker verwijst wederom naar het voormeld arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden en waarbij de Raad concludeerde dat de CGVS dit verder dient te onderzoeken.

5.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- de CGVS uit ernstige twijfels te hebben omtrent verzoekers beweerde identiteit aangezien verzoeker in Bulgarije en Oostenrijk een andere naam en geboortedatum opgaf dan in België;
- de CGVS acht het bevreemdend dat verzoeker de dreigtelefoon van zijn maternale oom, een redelijk machtig taliban-lid volgens verzoeker, zomaar in de wind zou slaan en niet ernstig zou nemen;

- na twee telefoontjes van diezelfde oom ontving verzoeker in maart 2019 een dreigbrief van de taliban die aan hem werd gegeven via de moellah van de moskee. De CGVS merkt op dat de taliban aldus veel geduld vertoonden, hetgeen niet strookt met hun reputatie. Bovendien acht de CGVS het niet logisch dat de taliban zo omslachtig te werk zouden gaan en de dreigbrief niet aan hem rechtstreeks zouden bezorgen;
- verzoeker verklaarde dat hij twee of drie dagen na ontvangst van de dreigbrief met A. had afgesproken. A. was werkzaam bij de Nationale Veiligheidsdienst en trachtte verzoeker te overhalen om zijn oom in een hinderlaag te lokken. Verzoekers zeer beperkte kennis omtrent de tewerkstelling van A. maakt dat de CGVS aan deze verklaringen geen geloof hecht;
- verzoeker verklaarde dat A. drie of vier dagen later een meeting organiseerde met zijn overste. Verzoeker kent de naam niet van deze persoon, weet niet wat zijn functie exact was of in welk departement/afdeling hij werkte. De CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker zou samenwerken en dergelijke riskante onderneming zou aanvaarden met een persoon waarvan verzoeker niet wist wie hij was of hoever diens macht reikte en/of hij betrouwbaar was;
- mbt de effectieve ontmoeting met zijn oom en arrestatie merkt de CGVS op dat verzoekers verklaringen hieromtrent vaag en incoherent zijn;
- nadat verzoekers oom en de anderen werden opgepakt en in de handboeien geslagen wist verzoeker niet wat er daarna gebeurde met zijn oom of de plaats waar hij naartoe werd gebracht. De CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker geen informatie kreeg of zocht over het lot van zijn oom;
- na de gebeurtenissen met de oom ging verzoeker gewoon terug werken en nam verzoeker geen voorzorgsmaatregelen. Verzoeker werd een aantal keren opgebeld en bedreigd door de oudste zoon van zijn oom maar verzoeker vertelde dit tegen niemand en ondernam verder ook niets. Verzoeker verbleef nog anderhalf jaar tot twee jaar lang in Afghanistan en bleef werken voor de overheid, zonder er problemen te kennen met de taliban. Volgens de CGVS ondermijnen verzoekers verklaringen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees;
- verzoeker verklaarde verder dat zijn neef, ondertussen talibancommandant, in maart 2023 zijn vader en broer J. heeft meegenomen en dat ze sindsdien verdwenen zijn. De CGVS heeft grote twijfels aangaande de zogenaamde verdwijning van zijn vader en broer;
- de aangehaalde vermissing van verzoekers oudste broer staat los van het door verzoeker aangehaalde vluchtrelaas;
- de neergelegde documenten kunnen de appreciatie van de CGVS, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, niet ombuigen.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met alle omstandigheden van de zaak laat verzoeker na toe te lichten met welke omstandigheden de CGVS onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

Ter terechtzitting toont verzoeker via zijn GSM beeldmateriaal van 20sec waarbij verzoeker verklaart dat het talibanleden zijn die hem bedreigen. Dit filmpje zou hem toegestuurd zijn via een onbekend nummer. De Raad dient evenwel op te merken dat bij deze video niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze video werd gemaakt, noch door wie en in welke omstandigheden, al dan niet in scène gezet. Het getoonde filmpje van 20sec. kan bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers asielmotieven niet in positieve zin ombuigen.

Waar verzoeker ter terechtzitting twee medische attesten voorlegt stelt de Raad vast dat uit deze attesten blijkt dat hij sinds mei 2024 een medische behandeling krijgt voor TBC voor een duur van 6 tot 9 maanden. Voor de beoordeling van de medische elementen dient verzoeker evenwel de geëigende procedure toe te passen. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit verzoekers verklaringen of attesten kan niet worden afgeleid dat hij in Afghanistan het risico loopt te worden vervolgd omwille van zijn medisch probleem of omwille van de behandeling ervan. Voor de beoordeling van de situatie waarin verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van zijn medische behandeling moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Waar verzoeker het gebrek aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan aanklaagt, wijst de Raad er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en heeft aangevuld. In weerwil van verzoekers betoog heeft verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 ondermeer volgende rapporten toegevoegd aan het dossier: EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024 ; UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023; EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024. Deze rapporten worden bovendien in de aanvullende nota van het CGVS uitgebreid geanalyseerd en besproken. Verweerder heeft aldus weldegelijk rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie en de actuele socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest van 31 maart 2022 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013 nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder merkt de Raad op dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat sinds de machtsovername door de taliban, de humanitaire organisaties zich hebben teruggetrokken uit Afghanistan met als rechtstreeks gevolg de instorting van de voedselvoorziening en van de medische voorzieningen.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lag van de vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 3 juni 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen.

Door rechtspraak van de Raad van 2022 te benadrukken en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Het arrest van de Raad en het reisadvies betreffende het grensgebied met Pakistan waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, volstaan niet om de gedetailleerde informatie uit het administratief dossier te weerleggen. Waar verzoeker stelt dat de beschikbare informatie over Afghanistan niet overeenstemt met de werkelijkheid en er *“niet de waarheid wordt verteld over de Taliban en hun activiteiten”*, toont verzoeker dit niet *in concreto* aan. Het betoog dat beperkt blijft tot een loutere bewering volstaat niet om geen geloof te hechten aan de landenrapporten toegevoegd aan het dossier door de verwerende partij.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN